

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 8. prosince 2022 v Brně o **stížnosti odsouzeného F.T.**, narozeného XXXXX, trvale bytem XXXXX, naposledy bytem XXXXX, t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Břeclav, proti usnesení Okresního soudu v Břeclavi ze dne 15. 11. 2022, č. j. 1 T 170/2020-260,

takto:

Podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu se stížnost zamítá.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu v Břeclavi ze dne 1. dubna 2021, č. j. 1T 170/2020-96, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 17. 6. 2021, sp. zn. 7To 111/2021, v právní moci dnem 17. 6. 2021, byl tehdy obžalovaný F.T. uznán vinným přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku a byl mu za to uložen trest odnětí svobody v trvání 7 měsíců s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu v trvání 30 měsíců a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání jednoho roku. Zkušební doba podmíněného odsouzení tak uplyne dne 17. 12. 2023. Ve věci rozhodoval i Nejvyšší soud České republiky, který dovolání odsouzeného odmítl.
2. Napadeným usnesením Okresní soud v Břeclavi podle § 83 odst. 1 trestního zákoníku rozhodl, že odsouzený F.T. vykoná trest odnětí svobody v trvání 7 měsíců, který mu byl uložen výše uvedeným rozsudkem Okresního soudu v Břeclavi ze dne 1. dubna 2021, č. j. 1 T 170/2020-96, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 17. 6. 2021, sp. zn. 7 To 111/2021, jehož výkon mu byl původně podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 30 měsíců. Podle § 83 odstavec 5, § 56 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku byl odsouzený pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice s ostrahou.
3. Proti tomuto usnesení podal odsouzený F.T. prostřednictvím svého obhájce písemně včas stížnost, neboť s ním nesouhlasí. Namítá, že postup soudu prvního stupně byl nepřiměřeně přísný a nezohlednil veškeré okolnosti případu. V průběhu řízení nepopíral, že byl ve zkušební lhůtě uznán vinným ze spáchání trestného činu, nicméně namítal, že k tomuto jednání došlo pod tlakem výjimečných a nenadálých životních okolností. Ty sice dle názoru rozhodujících soudů nedosáhly intenzity institutu krajní nouze tak, aby došlo k zániku trestní odpovědnosti obviněného, nicméně v řízení o posouzení řádnosti života obviněného ve zkušební lhůtě by k nim přihlédnuto být mělo. To však soud prvního stupně neučinil a spokojil se pouze s konstatováním o tom, že se obviněný ve zkušební době dopustil trestného činu a nehodnotil, proč a za jakých okolností k tomu došlo. Takové posouzení je dle názoru obhajoby nedostatečné a tudíž nesprávné. Obviněný okolnosti

předmětného jednání popsal; z nich se pak potvrzuje výjimečnost a vážnost dané situace, jakož i její ryze jednorázový charakter. Dle názoru obhajoby se jednalo o okolnosti, za kterých mohlo a mělo být rozhodnuto o tom, že se podmíněné odsouzení ponechá v platnosti s tím, že by bylo doplněno libovolným opatřením dle § 83 odst. 1 věta druhá písm. a) – c), e) trestního zákoníku, kterým je obviněný připraven se podrobit. Společenská škodlivost jednání, jímž se dne 1.12.2021 dopustil přestupku a byla mu uložena bloková pokuta ve výši 100,- Kč je – jak je zřejmé i z výše pokuty – zcela zanedbatelná a soud se ani blíže nezabýval konkrétními parametry tohoto přestupku a v usnesení zcela absentují úvahy, proč by spáchání blíže nedefinovaného přestupku mělo být důvodem pro vykonání trestu. V tomto ohledu je usnesení i nepřezkoumatelné. Pokud soud odkazoval na další v současnosti vedené trestní řízení proti obviněnému, v němž však nebyl pravomocně uznán vinným, jsou úvahy soudu prvního stupně v rozporu s principem presumpce neviny. Obhajoba má rovněž za to, že by mělo být přihlédnuto k věku i zdravotnímu stavu obviněného, což jsou okolnosti do jisté míry oslabující veřejný zájem na výkonu trestu odnětí svobody. S ohledem na uvedené odsouzený závěrem podané stížnosti navrhnul, aby Krajský soud v Brně napadené usnesení zrušil a sám rozhodl ve věci tak, že se podmíněné odsouzení ponechává v platnosti a uložil mu libovolná opatření dle § 83 odst. 1 věta druhá písm. a) – c), e) trestního zákoníku.

4. Krajský soud v Brně podle § 147 odst. 1 trestního řádu přezkoumal napadené usnesení i řízení, které mu předcházelo, avšak stížnost odsouzeného důvodnou neshledal.
5. Předně je třeba říci, že je nepochybné a ze spisového materiálu to jednoznačně vyplývá, že odsouzený F.T., ačkoliv se nacházel ve zkušební době podmíněného odsouzení, kdy na něho byly kladeny podstatně vyšší nároky při řádném způsobu života, nevyužil dobrodiní poskytnutého mu soudem a dopustil se další, dokonce opakované úmyslné trestné činnosti, za niž byl znovu pravomocně odsouzen. Stalo se tak rozsudkem Okresního soudu v Břeclavi ze dne 23. března 2022, č. j. 3 T 4/2022-106, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 11. 5. 2022, sp. zn. 3To 86/2022, kdy F.T. byl uznán vinným opět přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku a byl mu za to uložen trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců se zařazením pro jeho výkon do věznice s ostrahou a trest zákazu činností spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 30 měsíců. V současné době, resp. od 20. 7. 2022, se tak odsouzený nachází ve výkonu tohoto nepodmíněného trestu odnětí svobody. Této další trestné činnosti se odsouzený T. dopustil dne 30. 11. 2021, tedy nepochybně ve zkušební době podmíněného odsouzení v shora konstatované trestní věci, dokonce necelého půl roku od nabytí právní moci předmětného rozsudku v této trestní věci 1 T 170/2020. Skutečnost, že odsouzený ve zkušební době navíc spáchal přestupek, za který byl dne 1. 12. 2021 postižen, pouze dokresluje jeho nechuť podřídit se pravomocnému rozsudku uvedenému shora vést řádný život, potažmo povinností (zákazům) tam uvedeným. Přitom soud I. stupně v odůvodnění napadeného usnesení velmi správně poukazuje na to, že odsouzenému byla uložením podmíněného trestu odnětí svobody v této trestní věci dána dostatečná šance, aby se napravil a vedl řádný život, přesto se jeho snaha po nápravě nijak neprojevila. To vše dokonce za situace, kdy F.T. shora uvedenou i následnou trestnou činnost spáchal v další zkušební době podmíněného odsouzení, tj. poté, co byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 20. 8. 2018, sp. zn. 29 T 56/2018, v právní moci dnem 27. 11. 2018 ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze sp. zn. 67 To 367/2018, pravomocně uznán vinným zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, za což mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 3 roků, jehož výkon mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 let, s jejím následným prodloužením o 6 měsíců, celkově do 27. 5. 2023. Jak je tedy zřejmé, uvedené podmíněně odložené tresty odnětí svobody k jeho nápravě evidentně nevedly, a proto i dle názoru stížnostního soudu je na jeho osobu nutné působit již přímým výkonem odnětí svobody. Ze všech těchto důvodů podrobněji rozvedených v odůvodnění napadeného usnesení proto Krajský soud v Brně nepřisvědčil stížnosti odsouzeného T. a naopak se ztotožnil s rozhodnutím soudu I. stupně,

neboť tento postupoval správně a v souladu s ustanovením § 83 odst. 1 tr. zákoníku. Soud I. stupně tedy toliko rozhodoval o tom, zda odsouzený v průběhu zkušební doby sedmiměsíčního trestu odnětí svobody žil řádným životem, či nikoliv, a je-li třeba odsouzenému v důsledku jím porušených zákonných podmínek uložený trest odnětí svobody nařídít k přímému výkonu, což se také správně stalo. Rozhodně soud nyní nemůže výrok o trestu nějak měnit, či dokonce ukládat jiný druh trestu. Ani stížnostní soud u odsouzeného takto vzhledem k charakteru opakovaného protiprávního jednání spáchaného ve zkušební době, jakož i k osobě odsouzeného (jeho sklony k páchání různorodé trestné činnosti), neshledal výjimečné podmínky pro případné prodloužení podmíněného odkladu výkonu uloženého trestu odnětí svobody, ani pro stanovení dohledu nad ním či dalších přiměřených omezení nebo povinností, jak se domáhá obhajoba. V souvislosti s tím pak je třeba říci, že ani soud I. stupně, ani soud stížnostní, nejsou oprávněny tato dříve vydaná pravomocná rozhodnutí (rozsudky či trestní příkazy) přezkoumávat či je dokonce měnit (zákon toto neumožňuje), naopak se při dalším rozhodování i z nich musí vycházet. Jako správný byl nakonec potvrzen i výrok, kterým byl odsouzený F.T. pro výkon uloženého trestu odnětí svobody podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou, jelikož se tak rovněž stalo zcela v souladu se zákonem.

6. Protože Krajský soud v Brně shledal napadené usnesení zcela správným a zákonným, nezbylo než stížnost odsouzeného F.T. podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu jako nedůvodnou zamítnout.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Brno 8. prosince 2022

JUDr. Halina Černá v. r.
předsedkyně senátu

Vypracoval: Mgr. Petr Hlavina v. r.
soudce